

Günay Səma Şirvan

**TANRININ
HEKAYƏSİ**

«APOSTROFF»

BAKI – 2015

Redaktor
Nəriman TOLİŞİ

Ön sözün müəllifi
Yavər HƏSƏN

Korrektor
Arzu RƏHİMOV

Ə36

Günay Səma Şirvan
TANRININ HEKAYƏSİ (*Şeirlər*).
Bakı, «**APOSTROFF**», 2015, – 112 səh.
ISBN 978-9952-404-21-0

“Tanrının hekayəsi”, Günay Səma Şirvanın “Ayrılan yolların nəğməsi”ndən (Bakı–2013) sonra oxucularla ikinci görüşüdür. Kitabda şairin müxtəlif illərdə, rəngarəng mövzularda qələmə aldığı şeirləri toplanmışdır.

Müasir cəmiyyətdə qadın taleyi, ədalətsizliyə, haqsızlığa qarşı üsyankarlıq, “itirilmiş” doğmaların ağrısı, nisgili, məsum sevgi notları, “min ilin qəriblik” hissi – poetik axtarışlarının kökündə duran əsas məqamlardır.

Oxucular həmçinin, kitabda müəllifin insan-insan, təbiət-insan münasibətlərinə özünəməxsus fəlsəfi baxışları ilə tanış olacaqlar.

Kitabın istifadəsi ilə bağlı bütün müstəsna hüquqlar müəllifə məxsusdur.

© Günay Səma Şirvan, 2015

SÖZ HAQQINDA SÖZ

Söz “HEÇ NƏ”dən yaranan “HƏR ŞEY”di.

Ən çətin iş Söz haqqında Söz deməkdir.

Allah haqqında danışmaqdı Söz haqqında danışmaq.

Allah o qədər Şəffafdı ki, görünmür. Söz də onun kimi...

Görünməzi görmək, Görünməzi görüb göstərmək asan deyil, ancaq mümkündür. Çalışacağam ki, bu mümkünün arxasınca gedib, Günay Səma Şirvanın Sözüünü görəm və gördüyümü göstərəm.

Günayın bir qrup şeirləri lirik və eyni zamanda epik şeirlərdir. Və bu şeirlərdə lirikliklə epiklik bir-birinin yerini dar eləmir. Əksinə, bu şeirlərdə liriklik epiklikdən, epiklik liriklikdən nəfəs alır.

Atasızlıq yanğısını çox şairlər poeziyaya gətiriblər, lakin Günay bu yanğıni şeir tablosunda elə göstərir ki, oxucunun ürəyinə od düşməyə bilmir:

*İyirmi dörd ildir ki, otuz altı yaşındasan.
Məzar daşındaki şəklinlə yaşıdam mən də.*

Söhbəti gedən şeirdən çıxış edərək, bir məsələyə toxunmaq istəyirəm. Çox ədəbi mübahisələrdə bə'zi alınma sözlərin poeziya üçün yararsız olduğundan söhbət gedir.

Poeziya üçün yad söz yoxdu. Poeziya üçün yad təb var. Və o yad təb sözü şeirə doğmalaşdırma bilmir. Görün Günay “kombayn” sözünü şeirə necə gətirir:

*Sənsiz başa vurduğumuz soyuq yazın
onuncusuydu, deyəsən...*

*Kombayn dəmirinə gəlmişdi Mikayıl dayı.
“Şirvan ehtiyatlı idi, ondan qalmış olar “ –
dedi.*

*Qırmadı anam
sənin köhnə dostunu...
...yayda taxıl biçiləndə
iki kisə buğda göndərmişdilər dəmirin
yerinə...*

*Anam gözünü sildi...
pıçıltıyla:
– hələ də “atanızın çörəyini yeyirik” –
dedi.*

*Mən bu misraları oxuyanda kövrəldim.
Mənə elə gəldi ki, mən şeir oxumadım, qayğılı
illərin əzablı günləri haqqında ustalıqla
çəkilməmiş filmdən fraqmentə baxdım.*

*Şairin ustalığı qəfiyələri bir-birinə calayib
qəfiyəpərdazlıq eləmək deyil. Şairin ustalığı
sözlə ilmə-ilmə həyat tablosu toxumaqdır.*

*Sözün də rəngi var. Sözün də qoxusu var.
Sözün də dadı var. Şairin ustalığı bu rəngi, qo-
xunu, dadı oxucuya hiss elətdirməkdədir.*

*İtlərin vəfası haqqında qalın-qalın kitablar
yazılıb, çoxlu-çoxlu filmlər çəkilib. Günay o
filmlərdən birini bir neçə misrayla çəkir:*

*Verdiyın quru çörəyi belə
yağlı tikə kimi yeyən, — itlərin
sədaqət simvolu kimi qaldılar xatirimizdə.
...əvvəl ac, susuz
səhərədək
üç axşam, yuyacağında yandırılan şamlara
dikdilər gözlərini...
Sonra qırxına qədər
paltarların basdırılan quyunun yanında
tapdıq izlərini...
Qırxdan sonra ömürlük “itkin” düşdülər...*

Günay dağı təpə edən yox, təpəni dağ edən şairdir. Adi məişət detallarını poeziya kürsüsünə qaldırmaq hər şairə məxsus olan bacarıq deyil. Günay bunu bacarır.

Günay özünü yazır, özündən dünyaya çıxır. Özgənin ağrısını da özündə doğmalaşdırandan sonra şeirə gətirir.

Günayın şeirlərini oxuyan adam müəllifin qadın olduğunu bilməsə belə, şeirlərdən hiss edəcək.

Çünki bu diqqətcillik ancaq qadında ola bilər:

***Səndən sonra
ən sevimli yeməyinə
ocağımız həsrət qaldı...
Hər dəfə düşbərə istəyəndə
“O yeməyi ki, atanız yeməyəcək,
onu niyə bişirim, niyə?” – deyə,
əvvəl hıçqırdı anam,
sonra yanıq xəyallara daldı...***

Kişi müəllif belə incə detallara fikir verə bilməz. Kişi müəllif Göyün yeddi qatını dolanıb gələ bilər, amma bu cür mətbəx hadisəsi

onunçün ömür faciəsini göstərən güzgü ola bilməz.

Sözgəlişi, sözügedən şeirdəki “təvəllüd günü” ifadəsi də diqqətimi çəkdi. Sözün düzü, “doğum günü” ifadəsini mən heç cür qəbul edə bilmirəm. Ələlxüsus da, bu ifadə kişilərin ünvanına deyiləndə.

Günayın bir şair kimi qəribə, bənzərsiz, qəribə və bənzərsiz olduğu qədər də gözəl bənzətmələri var. Onun şeirlərində nəvələr “əl ağacı” olur, onun lirik qəhrəmanının sevdiyi onun üçün “çörək atirli şeir” ola bilir, onun lirik qəhrəmanı öz sevdiyində “heca-heca, söz-söz, misra-misra doğula” bilir, onun lirik qəhrəmanı öz sevdiyindən ayrılanda sevdiyinin “gözlərinin ayrılıq dadı dodaqlarında” qalır, sevdiyinin “xatirəsi ömür ağacının budaqlarında yarpaqlayır”.

**Qarışqa yuvasına düşmək idi...
Mürəbbəsi kimi dadlı,
qaymağı kimi adlı idi
nənəmgilə getmək.**

Bu cür bənzətmələrdən, qarşılaşdırmalardan Əli Kərim bənzətmələrinin qoxusu gəlir. Bu cür

*bənzətmələr sözə, başqa prizmadan baxmağa,
hadisəni fərqli biçimdə görməyə imkan yaradır.
Günay Səmə yaddaş şairidi:*

***Cərrah bıçağı belə
kəsəmməyib yaddaşın
qan verən yarasını.***

*Yaddaşın yarasından axan qan qələmə dolur,
Günay o qələmə dolmuş qanı mürəkkəb eləyib
şeir yazır. Və qan mürəkkəbiylə yazılmış bu
şeyrlər oxucunun qanına və canına işləməyə
bilmir:*

***Əbədi yolçuluğa hazırlaşır nənəm, —
dedilər.***

***Başı üstündə növbə çəkməyə
qismət payım da yoxmuş...***

*Günayın şeirlərində pafos gizlidir. Şair dərdi
qışqıra-qışqıra demir, pıçılıyla deyir. Amma bu
pıçılıtnın içində olan haray ildırımların da
qulağını batırır:*

***Gülərciyim,
nənəmişə de ki,***

*mən onuntək vəfalı ola bilmədim —
səfərə çıxarkən
yola sala bilmədim.
Bağışlasın məni!
Bir də,
de ki,
atamıza salam desin.
Babamızın əlindən,
Tehranın alnından,
Şəhid əmimin qan verən yarasından,
bibimin qara saçlarından öpsün, —
əvəzimizdən.*

*Günay hadisəni şeirə çevirən şairdi.
Gördüyü və ya, ola bilsin ki, eşitdiyi hadisəni
ustalıqla qələmə alıb, oxucunu təsvir elədiyi
hadisənin şahidinə çevirə bilir:*

*Məzarlığa od düşmüşdü...
Mərmər baş daşlarının təkəbbüründən
əsər-ələmət qalmamışdı.
Məğlub sərkərdətək baxırdılar
od tutan “əsgərlərə”.*

*Bu hadisəni çox şair görə bilər, amma bu
hadisəni görəndən hər şair onu şeirə gətirə bilməz,*

kiçik bir kənd qəbristanlığında baş vermiş hadisəni bəşəriləşdirib deyə bilməz:

**Üstü ərəb yazılı
sonuncu
köhnə qəbrin taxtaları tüstüləndikə,
son mənzilin də
e'tibarsızlığı üzə çıxmışdı.**

Sözügedən bu şeir — həm şeirdi, həm hekayədi, həm də şair bu hadisəni elə təsvir eləyib ki, — bir faciə filmidi.

Göz yaşı süzgəcdi – kədər süzgəcididi. Göz yaşı, kədər insanı duruldur. Günayın qəm notlarında dillənən şeirlərini oxuyan oxucu durulur. Bu, şairin qələbəsidir.

Şeir həcm ilə ölçülmür. Ola bilər ki, bir poema uzunluğunda şeir oxuyasan və orada bir misra tutumunda mə'na tapmayasan. Ola da bilər ki, bir misra oxuyasan və o bir misrada bir poemanın özünə sığışdıra biləcəyi mə'nanı tapasan.

Günayın şeirləri özü özünə həcm seçir. Burada uzunçuluğa rast gəlmirik. Şeirin həcm libası şeirin mə'na ölçüsünə tən gəlir.

**Səlamçıya bənzəyirsən bə'zən:
O pulu,
Sən sevinci
faizə verirəsən.**

Günayın əksər şeirləri ağ şeir və ağ şeirlə sərbəst şeirin ustalıqla sintezindən yaranmış şeirlərdi. Lakin o, tək-cə sözügedən formalarda şeir yazmur. Yeri gələndə heca şeirinin ən 'ənəvi növlərindən də məharətlə istifadə edir:

**Allah, meyilliyəm kədərə, qəmə,
Dərdi dərdə cala, qoş, göndər, neynək.
Kimsədən gülüşü əskik eyləmə,
Mənim gözlərimə yaş göndər, neynək.**

Hətta Yapon şeir növü olan hokkular (haykular) da onun yaradıcılığından boy göstərə bilir. Düzdü, Günayın əksər hokkularında (haykularında) ən'nənəvi prinsip 5-7-5 gözlənilmiş. (Mən özüm də yapon hokkuları (haykuları) qarşısına yaponların qoyduğu sün'i tələblərin bə'ziləriylə razılaşıram. Məsələn, yapon ən'ənəsinə görə hərək hər bir hokkuda (haykuda) oxucu söhbətin hansı fəsildə getdiyini müəyyənləşdirə bilsin. Buna görə də, yapon

hokkularının tərcümədə bir misrası — “payız axşamıydı”, “qış axşamıydı”, “yaz axşamıydı” və s. və i.a. kimi təkrarlanmalardan ibarət olur. Bir də ki, adı çəkilən yapon şeir formasının məşhur ustaları da, lazım gələndə, ölçüdəən kənara çıxıblar.) Günayın bu şeirlərində sərbəstlik ab-havanı itirmir:

***Yayın istisi...
Tərpənmir bir yarpaq da.
...titrəyir qəlbim. —***

*Bu, ölçü prinsipi gözlənən hokkudu.
Bu da ölçü prinsipi gözlənilməyən hokku:*

***Çiçək qoxulu yaylıq var
xatirələrimin əlində,
arada göz yaşlarını silirəm.***

Şeirdə əsas nədir? – Heyrət! Günay Səma Şirvan oxucunu heyrətləndirməyi bacarır:

***Yanmış əski parçası görmüsən? —
Qaralsa da,
bütöv görünür.
Kimsə,
nəsə toxunsa,***

*dağılıb
külə dönər.*

*Sənsiz,
mən də
yanmış
əski parçası kimiyəm...*

*Söz “HEÇ NƏ”dən yaranan “HƏR ŞEY”di.
Ən çətin iş Söz haqqında Söz deməkdi.
Allah haqqında danışmaqdı Söz haqqında
danışmaq.*

*Allah o qədər Şəffafdı ki, görünmür. Söz də
onun kimi...*

*Görünməzi görmək, Görünməzi görüb
göstərmək asan deyil, ancaq mümkündü.
Çalışdım ki, bu mümkünün arxasınca gedib,
Günay Səma Şirvanın Sözüünü görəm və
gördüyümü göstərəm.*

*Ən gözəl deyimdən də gözəl deyim demək
olar.*

Kamilliyin sonu yoxdu.

Qüsursuz ancaq və ancaq Allahdı!..

Yavər HƏSƏN

ATAMA AD GÜNÜ TƏBRİKİ

Salam, əziz atam.
Cənnətdəkilərdən “necəsən?” soruşmazlar...
Altmışına az qaldı.
Təvəllüd günün mübarək!

Bilirsənmi, səndən sonra,
Elə hey
- “balalarını atıb, hara getdin?” – deyə,
bağrımızı dəldilər.
“İgid adam evdən deyil, eldən getdi” –
dedilər.
Amma biz bilirdik...
(İnsanlar yaddaşsız idi...)
Burada – başımız üstündə anamız vardı.
O dünyadasa,
Əlvən, Əfsanə,
bir də,
bir cüt əkiz qız uşağı başsız idi...

Səndən sonra
ən sevimli yeməyinə

ocağımız həsrət qaldı.
Eynən Müşginaz Cavid kimi...
Hər dəfə düşbərə istəyəndə
“O yeməyi ki atanız yeməyəcək,
onu niyə bişirim, niyə?” – deyər,
əvvəl hıçqırdı anam,
sonra yanıq xəyallara daldı...

Yanıdan heç vaxt ayrılmayan –
Səninlə “çiyin-çiyinə çəltik suvaran”,
“taxıl biçən”,
“Bağ qoruyan”,
“ot daşıyan”,
“Şuma gedən”,
Verdiyın quru çörəyi belə
yağlı tikə kimi yeyən - itlərin
sədaqət simvolu kimi qaldılar xatirimizdə.
...Əvvəl ac, susuz
səhərəcən
üç axşam, yuyacağında yandırılan şamlara
dikdilər gözlərini...
Sonra qırxına qədər
paltarların basdırılan quyunun yanında
tapdıq izlərini...

Qırxdan sonra ömürlük “itkin” düşdülər...

Sənsiz başa vurduğumuz soyuq yazın
onuncusuydu , deyəsən...

Kombayn dəmirinə gəlmişdi Mikayıl dayı.
“Şirvan ehtiyatlı idi, ondan qalmış olar “ –
dedi.

Qırmadı anam
sənin köhnə dostunu...
...Yayda taxıl biçiləndə
iki kisə buğda göndərmişdilər dəmirin
yerinə...

Anam gözünü sildi...
pıçıltıyla:
– hələ də “atanızın çörəyini yeyirik” –
dedi.

Altmışına az qaldı, canım atam...
altmışında
hələ də otuz altı yaşınla
məzar daşındakı şəklin kimi gəncdir
xatirələrin,
səni hər zaman xatırlayan anam üçün.

Nurlar içində yatan,
yaddaşlarda təbəssümlə varaqlanan,
qocalıq təqaüdü qisməti olmayan,
övlad toyu görməyib,
pöhrə -pöhrə nəvələrini oynatmayan
atam mənim.
İyirmi dörd ildir ki, otuz altı yaşındasan.
Məzar daşındakı şəklinlə yaşıdam mən də.
Yaşdım atam.
Təvəllüd günün mübarək!

24 oktyabr, 2015

BİR OVUC KÜL

Məni tanıyan adamları
əvvəl atəş sarar,
Sonra
külü ovucumda qalar...

Mən
ocağın külündən alışanam.
Od başına dönüb ulum.
Ruhumda Od eşqi var.

“Od parçası” olmaqdan bezəndə gördüm
hər odun sonu külmüş.

İndi
tufanların tərkində
bir ovuc küləm mən də.
Çapır köhlən küləklər...

2015

Bu bayramda
uşaqların atasının aldığı çiçək dəstəsi
dərd oldu
yanıq ürəyimə.
Tanış qadınlardan biri –
köksünü ötürüb,
üzünə demişdi:
– "Yaxşı edirsən...
Etibar da mənə hər bayram gül alardı.
Etibarı itirəndən bayramsız qalmışam".

Daha bayramlarda gül dəstəsi alma, dostum.
"Gülün yarpıza dönsün" –
istəmirəm.

Mart, 2014

*Ruhumu yaşadan Havamsan,
Nəfəsimdən...
“Həvəs” demədim, dostum.
Nəfəs...*

*Füruğ Fərruxzadənin
xatirəsinə*

Dağ çiyinlərində,
şəlalələndirdi
dalğalı saçlarım.
Unudulardı,
cadar torpaqların su dərdi.

Baxışlarımız
qadağa göstərən yol işarələri idi.
Radara düşmək təhlükəsindən
qaydaları gözləməyə çalışardı
əllərimiz.

Bənövşəli təpəliklər,
gilənar çiçəkli bağlar,
arxların üstü...
Uşaqlıq xatirələrimizi danışmaq
bəhanəsi ilə
aldadardıq saati,
itirərdik zamanı.

Mənə çiçək bağışlardın –
özəl günərimdə.
Yola səpdiyın gül ləçəkləri
görüş yerimizə
bələdçi olardı...

Duman aldı
tapındığım dağları.

Artıq,
şələlənmir dalğalı saçlarım.
Əslində,
qara-qıvrım saçlarım da yoxdur daha .

İyul, 2015

Dəli-dolu dalğalarının
ağuşunda yatdığım Dənizimsən –
Az uyumadım öpüşən ləpələrinin
həzin ninnisində...

Qovuran Günəşindən
qorxmadığım aydın Səmamsan.
...Tutqun çağlarının
ayrı özəlliyi var.

Çarəsizlik mövsümündə
ümid əkdiyim
bərəkətli Torpağımsan –
Başlanğıcdan Sona qədər sığındığım,
öpüb,
oxşayıb,
gözüm üstə qoyammadığım,
bir ovuc
Vətən Torpağı.

İçimdəki üsyanla baş-başayam...
Fələyin "uğur" deyə

üzümə çırpdığı hər şillə
arzularımı
bir qat daha
dərinə basdırır.

Qədərini,
çözəmmədiyim
dolaşmış ildəmələrinə boğulduqca,
Ruhumu yaşadan Havamsan,
Nəfəsimsən...
“Həvəs” demədim, dostum,
NƏFƏS...

2015.

DƏLİ KÜLƏK

I

Yenə dəliliyi tutub
kəmhövsələ küləklərin.

Qamarladığı ağ "yastıqlar"la
Günəşi boğmaq istəyir.
Bağrını yardığı buludlardan
qopardığı zopalarla
torpağı şapalaqlayır,
Hirsindən
dağların çiyinlərini dişləyir.

II

Ahh, sərsəm külək,
necə qıyırsan,
yaşıl-yaşıl çətirli ağacların
saclarını yolmağa?
Qışdan çıxmış may böcəyinin
qanadını qırmağa?
Al-əlvan çiçəklərin yanaqlarını
cırmaqlamağa?

Qorxmursanmı
ağacların,
böcəklərin,
çiçəklərin ahından?

Səni kim küsdürüb, Məcnun külək?!
Bu şəhərdə,
balkon-balkon,
bina-bina,
küçə-küçə kim əsdirib?
Əl çək parkların yaxasından.
Sakitləş, canım külək...
Nə məndən eşq fədaisi,
nə səndən yar sorağı gətirən olmaz.
Rahat burax bu Qarğalar şəhərini.

Voronej.
2015

DƏNİZ GETMİR GÖZÜMDƏN

*Xəyal (xatirə) yeganə cənnətdir ki,
orada təqib olunmuruq.*

A.S.Puşkin.

Xatirələr əlində qəhr oluram,
Göynəyində məhv oluram mən.
Dəniz getmir gözümdən.
(Dəniz gözlərinin dəlisiydim mən).

...Qıvrım saçlı dalğalar,
küsüşmələr, qalğalar...
Cərrah bıçağı belə
kəsəmməyib yaddaşın
qan verən yarasını.

Dənizin dodaqları
torpağı öpən yerdə,
Dodaqlarının yerinə
qəlbindən
bir “oxay” nidası qopan yerdə...
öpdü dalğalar
sahil daşlarını.

Şahiddi:
innabı Günəş,
o gözüyaşlı daş,
bir də səhər nəsimi.

Qanadlarım bükülü,
könlümün yanğısına.
Dünyanın möhnəti var,
indi o,
yollarda qalmış izlərin ağuşunda.

...Dəniz getmir önümdən,
könlümdən,
gözümdən,
xəyalımdan.

2008

Doğma ana qucağına həsrət
körpə kimiyəm, sənsiz.
Ürək yorğun,
qəlbim yanıq.
Yollar çovğun,
körpü sınıq.

Peşimanlıq saçın yolur.

"Deyirdin dözərəm yarsız..."

Gəl

və

Gətir – qırdığın qolları.

2014

Doğmalaşdıq –
qətrə-qətrə,
zərrə-zərrə.
Bir can olduq –
gülə-gülə,
sevə-sevə.

Çörək ətirli
kövrək sətirli
şeirimsən.
Heca-heca,
söz-söz,
misra-misra
səndə doğuldum.

Gözlərinin ayrılıq dadı dodaqlarımda.
Xatirən hər zaman
yarpaqlayacaq
ömür ağacımın budaqlarında...

Bilirsənmi,
Mən sənin əsərin,
sən elə mənsən.

Avqust, 2013

DÜNƏN, BU GÜN , SABAH

Dünən –
Günlərimiz
həvəs və təəccüblə dolu,
Günəş və gül intizarlı.
“Amma”lar,
“lakin”lər yuxulu.

Sevdalı ürəklərimizdən
ağaclar,
otlar,
çiçəklər də
borc alardı
yaşamaq eşqini,

Bu gün –
Sirli dönərgələrin
heyrətli gözləri parıldayır.
Birgə şəkillərimiz
düşmənlərə tuşlanmış
qoşalülə tufəngdir,
vəfa səngərində.

Dağ,
dərə,
çəmən.
Günəş,
Ay,
ulduzlar...
Hər yan,
baş qoyacağımız
etibarlı çiyindir.

Sabah –
İlgımlı yollarda
tabularsız
şütümək arzusu.
Bir cüt göyərçin tək
sonsuz səmada
azad süzmək istəyi.
Bütün “olmaz”lara,
“yox”lara
veto qoymağa ümidli.

İyul, 2015

Əbədi yolçuluğa hazırlaşır nənəm – dedilər.
Başı üstündə növbə çəkməyə
qismət payım da yoxmuş ...
Gülərciyim,
əziz bacım,
sən yaxınsan...
Nənəmizdən muğayat ol –
Su istəsə gecikdirmə,
vaxtında ört üstünü.
Dilimdən söylə...
Söylə: – unutmamışam.
Tələbəliyim
mürəbbələrinin dadında,
Duaları
uğurlarımla qolboyun olub.
Haqqını halal etsin!

Gülərciyim,
nənəmizə de ki,
mən onuntək vəfalı ola bilmədim –
səfərə çıxarkən
yola sala bilmədim.

Bağışlasın məni!
Bir də,
de ki,
atamıza salam desin.
Babamızın əlindən,
Tehranın alnından,
Şəhid əmimin qan verən yarasından,
bibimin qara saçlarından öpsün –
əvəzimizdən.

Yol üstədi nənəm – dedilər.
Yoluna nur çiləyən
göz yaşlarıma
uzaqlıq çətir olsa da,
ruhum sənindədir – de.
Gözün açıq qalmasın.
Yolun açıq olsun, əziz nənəm! – de.
De Gülərciyim,
de bacım,
hamısını de.

Dekabr, 2013

*Hər dəfə əl ağacı dəyişiləndə
nənəm: “Gəl, gəl ey Allahın ağacı,
görək sənin səbrin nə qədərdir?” –
deyərmiş.*

ƏL AĞAQLARI

Ayağı yer tutanda
hər nəvə bir əl ağacı idi nənəmə.
Xoşbəxtlik olub, çöhrəsinə çilənər,
şaqraq gülüslərlə
gözlərində şölələnərdilər...

Nə qədər əlindən tutanı vardı –
kimi paltar yuyardı.
kimi ütü vurardı,
kimisi də eləcə –
pərqu balıncına söykənib
xoş xəyallar qurardı, nənəli arzularına.

Ən böyük məsləhətçi,
ən dərin siyasətçi,
ən ürəyiyanan dərdkeş idi nənəmiz.

Qarışqa yuvasına düşmək idi...
Mürəbbəsi kimi dadlı,
qaymağı kimi adlı idi
nənəmgilə getmək.

Günlər keçdi...
“əl ağacları”
bir-bir,
nənəmin ayaqlarını götürüb
ocaqdan qaçdı –
Kimi oxumağa,
kimi əsgərliyə,
kimisi də sevgisinin dalınca uçdu.

Ayaqsız qaldı nənəm –
ayaqları torpağı tutmayanda

Deyirlər,
nəvələrdən üzülən əlinə
əl ağacı istəyib, nənəm.
Hər oğul
bir odun parçasından
bir əsa düzəldib nənəmə...
Amma dözməyib ağacın taxta qəlbi,
bu ağbirçəkli,
qarabəxtli qadınla dərdləşməyə –
ona əl verməyə.
Çat verib,
qat verib,
ömrünü tapşırıb nənəmə.

Hər dəfə əl ağacı dəyişiləndə
nənəm: – "Gəl, gəl, ey allahın ağacı,
görək sənin səbrin nə qədərdir?" –
deyərmiş...

Bir gün,
yenə nəvələr yığılmışdı...
Amma bu kəs
çöhrələr peşiman,
gözlər şişkindi.
Dodağına pambıqla su damızdırırdı
nənənin ayaqlarını özləri ilə aparırlar...

Solğun gözlərinin son vidası,
titrək dodaqlarının son nidası
haqqını halal edirdi "əl ağaclarına"...

Noyabr, 2014

Havada,
yerdə
qızılı yarpaqlar uçuşur.
Yer-göy səndən danışır...
Yarpaqlar “sən” pıçıldayır...
Yağış “sən” – deyə, damlayır...
Külək adını vıyıldayır...

Sənsizsə,
Aranı dağa,
dağı Arana daşıyır,
Xiffətimi
bir az arıma,
bir az səbrimə büküb
yaşayıram.

Həyatı yazılmamış roman,
Romanı oxunmamış adam.
Qatarlar özündən aparar onu,
Yollar xəyallarda qovalar onu...
Sönər, gedər,
çəkilməmiş filmtək.
Çözüldümü,
süzülər?! – köhnə kilimtək.
Həyatı yazılmamış roman,
Romanı oxunmamış adam.

2014

Güman etdim, günahını anladın...
Amma, gecdi, yəqin kara yetişməz.
Vurub qırdın qu quşunun qanadın,
Anlamaqla qırıq qanad bitişməz.

Anlamısan? – Əlindədi ox-kaman,
Sənin üzrün günahından beşbətər.
Od yanında saxlamısan sən saman,
İnsan neçə yol anlayar – -səhv edər?

Mən danışdım xatirələr xətrinə,
Danışdım ki, hər ağrımı mən deyim.
Üzüm güldü xoş günlərin ətrinə,
Sanma səni bağışlayıb ürəyim.

Dekabr, 2002.

"Günün birində məni xatırlayacaqsan" –
deyənlər,
Yaşamın hər anında olduqlarını bilmirlər,
yəqin...
"Yəqin" – deyə, şübhə etdim.
Çünki,
günün iyirmi dörd saati yadda olanlar,
İlin üç yüz altmış beş gündən birində
yada düşə bilməzlər!

2014

Məhəbbət ürəyin içində olan diş ağrısıdır.
H.Heyne.

İllərcə...
Alnından öpmədiyim
itirdiklərimin
yasını tutmağı
dərd etmədim.

İllərcə...
Ömrümü
gərəkli – gərəksiz
hər kəsin qaranlığına
şam etməkdən
özümə yetmədim.

İllərcə...
...mənə bəxtəvərlik oxudular,
“gör necə xoşbəxtidir” – dedilər...
haqqımı yedilər,
susdum –
ucuzluğa getmədim.

Çünki,
sən vardın,
Yanımdaydın...
Yaralarımı sarardın...
Külli-kainatımdın!!!

Gedirsən...
İllərcə...
Külli-kainatın
dərdinin dərdini
dərməyimə
dəyməyibmiş,
heç demə...

2012

KƏBUTƏR BA KƏBUTƏR...

Azad ölkəmin bir şəhəridir
doğulduğum şəhər.
Küçələrində
azmış arzularım
sərgərdan dolaşmaqda...

Doğulduğum şəhər deyil
yaşadığım şəhər.

Bu Şəhər
şehli kirpiklərini Günəşlə qurudar,
yosun-yosun saçlarını yağışla yuyar.
Ağacları –
yaz – gümüşü cicəkli,
payız – qızılı ləçəkli.

Qucağa sığmayan qovaqlar,
Büzülən dodaqlardan uzaq,
Gün altında uzanıb
xumarlanan çəmənələr
necə də xoşbəxtdir.

Bu şəhərin
azadlıq havasının nəğmələri
arzulu könüllərin
aydın səmada
asüdə süzən
qanadlarıdır.

Burada sevdalılar
sevgilərini gizlətməyə məcbur deyillər.
Nə əl-ələ tutmaq,
nə xəyallar qurmaq yasaq deyil.
Eşqdən qanad taxanları
maşınlar fitə basmır...
Sevənlərin
ürək çırpıntıları
çiliklənmiş
mentalitetin ayaqları altında.

Qadağalar
və çərçivələr içində böyümüş
bir kənd uşağı üçün
bu Şəhəri sevmək çətin deyil, əslində.

Ancaq,
İllər şahiddir ki,
nə nərmənazik ağcaqayınlar,
nə də nazlı-qəmzəli cökələr
kölgə sala bilmədi
ürəyimdəki
mətin
çınar sevdasına.

Bir gün,
Sənsiz yaşanan səadətdən –
göz yaşına bürünən gülüşdən qurtulmaq
üçün,
çırpam üstümdən
bu şəhəri.

Anladım dost, anladım...
Qarğalar şəhərində
göyərçinlər

yuva qura bilməz:

Konəd həmcens ba həmcens pərvaz.

Kəbutər ba kəbutər, baz ba baz.*

Mart, 2015

* “Hər kəs öz həmcinsi ilə uçar,
Göyərçin göyərçinlə, şahin şahinlə”. Nizami Gəncəvi.

Rəssam: Fidan Kazımova

***Güclü qadının qanadları var – qəlbinin
Bəxtəvər başına! --
Qanadlı qəlim!***

QANADLI QƏLBİM

“Güclü qadın”ın güclü qəlbi,
“Güclü qəlb”in qanadları var, dostum.
Dinləməmişəmni çırpıntılarını?

Qəlbinin qanadları ilə pərvazlanır...
Sevildiyini duyunca uçar qadın.
Qartal tək, zirvələr fəth edər,
tovuz tək göz oxşayar,
tuti tək dil-dil ötür...

Qanadı qırılmış qəlb
xoş bəxt olmasa belə,
xoşbəxt görünməyi bacarar,
Təbəssümü əskik etməz üzündən,
canı yansa belə.
Bağışlayar
qəlbinə daş atanı da,
daşı da...

Güclü qadınının qanadları var – qəlbinin...
Bəxtəvər başına! –
Qanadlı qəlbim!

Dekabr, 2014

Qərəzdə suçladı haqq iradımı,
Ancaq şeirimə “səmimi” dedi.
Qırdı ürəyimi, qol-qanadımı,
“Ürəyinə sağlıq”, amma dilədi.

Deyirdi: – “qəlbimin odu da sənsən,
Ömrümün mənası, adı da sənsən.
Qohumu da sənsən, yadı da sənsən”,
– Doğması bilmədi, yadı eylədi.

Mən nə arzulardım, əksini etdi.
Hansı səmtə dedim, tərsinə getdi.
Deməklə dilimdə tikanlar bitdi,
Gördüm nəsihətim elə yelədi.

Özgələr dərdinə qarışdı başı,
Qırdı inamımı hər addımbaşı.
Suçladı, hələ bir tökdü göz yaşsı,
Dedi: səndə mənə güvənc belədi.

Güya mən baxıram xor, etibara,
İnamım qalmayıb gur etibara.
Hər gün özü qurdu, tor etibara,
Ülfətin yolları son mənzilədi.

Yanvar, 2013

Quşlar civildəşir,
salıb hay-haray.
Qarışqalar qaynaşır torpaqda,
torpaq üstə.
İlanlar çıxıb yuvadan.
Ölüm sükutu gəlir havadan.
...zəlzələ olacaq.

2012.

Mən
gözündən doğuldum,
gözündə yaşadım,
gözündə boğuldum.

Sən
ürəyimdən doğuldun,
ürəyimdə yaşadın,
ürəyimdə öldün.

May, 2013.

Məni sən yaratdın...
Mən sənin əsərinəm.
Sən də bilirsən,
mən də bilirəm...
Sən – öz bildiyini bilirsən,
mən – sənini bildiyini.

2014

Günay Səmə Şiroan ♦ Tanrının hekayəsi

MƏZARLIĞA OD DÜŞMÜŞDÜ

Məzarlığa od düşmüşdü...
Qurumuş – şoran otları,
yovşanlar
çarthaçart yandıqca,
səf-səf düzülən güllər
qəbirləri bəzədikəri sahibərinə
alaq otlarının xəyanətini bağışlamır –
atəşə atılırdılar –
tarana gedən təyyarələr tək...

Məzarlığa od düşmüşdü...
Mərmər baş daşlarının təkəbbüründən
əsər-əlamət qalmamışdı.
Məğlub sərkərdə tək baxırdılar
od tutan “əsgərlərə”.

Üstü ərəb yazılı
sonuncu
köhnə qəbrin taxtaları tüstüləndikcə,
son mənzilin də
etibarsızlığı üzə çıxmışdı.

Baş daşlarından boylananların hisli,
hirsli baxışlarına baxmaqdan utanırdı,
əлиндə su-dəsmalla haraya gələn qızlar,
gəlinlər.
Gətirdikləri sudan artıq idi
göz yaşları.

İsti məzar daşlarından baxan
soyuq baxışlı rəsmlər
günahlarını anlamırdılar.

“Qəbristanlığa od düşüb” – kəlməsi ilə
silahlanıb
ölülərin harayına qaçırdı
kəndin kişiləri –
onların
suçsuz olduqlarını iqrar edib,
cəhənnəm əzabından qurtaran
mələklər kimi.

Od
ürəklərə düşmüşdü...
Günəş də

qara örpəkli analara qoşulub
ağı deyirdi.
Qədim qəbirlərin
yanmış nişan ağaclarını dikəldən gənclər
döyüşdən sonra
şəhid və yaralı daşıyanlara bənzəyirdi.

Zaman donmuşdu...

İyul, 2015

Rəssam: Fidan Kazımova

Günay Səmə Şiroman ♦ Tanrının hekayəsi

*Çiçək qoxulu yaylıq var,
xatirələrimin əlində.
Arada göz yaşlarını silirəm.*

Muncuq-muncuq
göz yaşlarım,
dolaşdıqca ayağına...
qatar-qatar ahlarımla
dağlar cəkdin dağlarıma...

Qır qazanlı,
qıl körpülü ömür andır –
yaşatdıqca qarışqa həyatı,
dönə-dönə,
bilə-bilə,
gülə-gülə
bir yerdə – ölüb-dirildik...

Bizi –
saatlar günlərlə,
Günlər aylarla,
Aylar illərlə,
xoş bir ümidlə aldatdı...
Artıq perron boşalmış...
Bəlkə də qu quşları tək
son nəğmənin vaxtı çatıb...

2013

NEYNƏK

Allah, meyilliyəm kədərə, qəmə,
Dərdi dərdə cala, qoş, göndər, neynək.
Kimsədən gülüşü əskik eyləmə,
Mənim gözlərimə yaş göndər, neynək.

Onsuz gözləmirəm bir xeyir xəbər,
Könlümə həmdəmdir acı qəm-qəhər.
Dostların ömrünü bahara döndər,
Mənim həyatıma qış göndər, neynək.

Hələ günlərimə hicran ələ, sən,
Hələ qismətimi möhnət elə, sən.
O yarı çiçəyə, gülə bələ, sən,
Bəlalı başıma daş göndər, neynək.

Deyirəm, hamının üzü ağ olsun,
Ömrü uzun olsun, canı sağ olsun.
Bəxşişin mehriban, xoş ocaq olsun,
Mənə Əzrayılı tuş göndər, neynək.

NƏRD, BABAM VƏ XƏRÇƏNG

Nərd oynamağı öyrənirdim babamdan...
“Çahar”ı “şəş”lə,
“du”nu “pənc”lə,
“sə”ni “yek”lə çaş-baş salıb,
barmaq-barmaq saya-saya...
Xanalara daşlar düzüb yaya-yaya...

Nərd oynamağı öyrənirdim babamdan...
Uduzanda –
incik-incik barmağımla nərtdaxtaya
vurardım:
– “Yox, baba, sən zər tutursan”.
(Rəhmətlik Fəxrət dayıdan eşitmişdim bu
frazanı).

Qəmlənərdi babam...
Təbəssümü dodağında donardı.
Bəlkə də həsrət ilə yaşdıqlarını anardı.
O gün oyun “atəşkəs”lə sonlanardı...

Sonuncu oyunda “apardım” babamı.
Ağayana gülümsünüb,

əlimi sıxdı.
“Həyatda qələbə qazanmağın sirləri” dərslərini
öyrədib,
bitirmiş sensey kimi...

Zaman ötdü ilğim təkii...

Bir gün eşitdim ki,
xərçəng babamı “udub”.
(Babam xərçənglə də nərd oynayırmış...)
Ammə itirməyib özünü, kişi.
Ağayana gülümsəyib,
əlini sıxıb
xərçəngin.
Utandığından qızarıb Xərçəng.
İncitməyib babamı.
Ələ-ələ verib uçublar bu dünyadan –
Uca qayadan atılan Egey kimi.

Noyabr, 2014

I

35 il...
35-ci yarpağı da saraldı
ömür ağacının.

35 il...
Sakitliyi,
susqunluğu
dincliyi sevmədim.
Hər zaman,
bir az dəli-dolu,
bir az dikbaş,
bir az da dramatik yaşadım...

Ağrını,
acını,
sevinci,
sevgini,
sədaqəti
xəyanəti,
varlığı,
Allahı,

həqiqəti,
insanlığı,
bəşəriyyəti – duyaraq yaşadım.

35 il,
tale kitabımı tərsinə tutub oxudu
həyat deyilən
bu nəsnə...
Alın yazısının
35-ci pozusu –
uğruna xeyir!

...Deyəsən çox danışdım!

II

35 bahar...
35 qış...
Atamdan bir yaş kiçiyəm,
Anamdan iyirmi üç il...

35 yaş...
Uşaqlığa əlvida.
gəncliyə hələlik...
Müdrikliyin həndəvərinə mərhəba...

Prezident seçilə,
bir ölkənin yükünü daşıya bilərsən –
Nə gərgin milli münasibətlər qalar,
nə işsizlik...
Nə korrupsiya,
nə qadın zorakılığı...
Ölkədə pessimizmin kökü kəsilər...

İnsanların çöhrələrindən
məsudluq duyğusu oxunsun,
Kimsə dərini bilməsin deyər, susan,
yaşam qayğısı deyil...

35 yaş...
qəribə dövrən...
Xoş gəldin,
yarı yanıq ömrümə!

...Deyəsən çox xülyalara daldım!

Avqust, 2013.

Ömür saatının əqrəbləri
hər saatin,
dəqiqənin,
saniyənin üzərində bircə dəfə olur.
Bir də qayıtmaz ötən an.
Lap,
Zenonun:
– “bir çaya iki dəfə girmək olmaz” –
dediyi kimi.

Gənclik fərəhi –
uc budaqlarda qalan meyvələr tək,
Zamanın hökmünə baş əyməyə
məhkumdur.
Budaqların yaxasından düşməyənlər
meyvəliyin yaxasından düşəcəklər.
Büzüləndə,
çürüyəndəmi anlayacaqsan, Adam?!

2015

Ötüb keçməz
bu qara bulud.
Gör, necə ağırdı?
Leysan olub yağmasa,
açılan deyil hava.

Ağla könül,
ağla, boşalt yükünü!

2012

Pıçılıya sığışan,
meh deyil mənim eşqim.
Tufanı, qasırğanı,
kim susdura bilər, kim?

Ota, çicəyə qonan,
şeh deyil mənim eşqim.
Daşan seli, gurşadı,
kim kəsdirə bilər, kim?

2012.

Sahib üçün
Kənd yolunda
qara qızın xeyalları
taleyini götürüb qaçırdı
ağatlı oğlanın sorağına.
Qaraath,
qarayanız oğlanın yuxusuna
qonaq gəlmişdi
padşahın qızı.
İyul 2015.
Günay Soma Şiroan
Şiroan

Səhərlər Günəşlə oyanar
bizim kəndin adamları.
Şəfəqlə boylanar
boz yovşanlı çöllərə.
Sevgi ilə canlanar
susuz torpaqlar.

Tarlalar yaxşı bilir
qız-gəlinlərin mahnı dilini.
Qızlar,
gəlinlər də
pambıqla pəmbə dilində,
alçalarla turşaşirin dildə
danışarlar.

Anamın əllərindən çıxan
isti təndir çörəyinin ətri,
Quzularımızın
dirriyə girmə qorxusu,
Atamın
qarğıdan çəpər hörgüsü
yuxularıma gəlir...

Tarladan
gec qayıdan anamın paltarlarını
dolabdan çıxarıb iyləyərdik,
bacımla.
Yaddaşımım ən mübhəm yerində
qərar tutub
o paltarların cənnət ətri –
ana qoxusu.

Nar ağacının gölgəsində mürgüləyən
xatirələrimi
şaha qalxan Günəşin təbəssümü oyadır.
Ovuda bilmirəm qəribşəyən səbrimi,
Min ilin qəribiyəm.
Yaşım yadıma gəlmiş.

2015

Sələmçiyə bənzəyirsən bəzən:
O pulu,
Sən sevinci
faizə verir sən.

2015

Günay Səma Şiroan ♦ Tanrının hekayəsi

*Qollarım buxovludur
könlümün yangısıyla...*

SƏN QADIN DOĞULMADIN Kİ...

*Ehh,
sən gəlmədin ki,
sən bilmədin ki
“Tı çımı conış...” **
Cavi Dan.

İçin-için sökülməyin,
Ləçək-ləçək tökülməyin
nə olduğunu
sən heç bilmədin ki...

Gülüşü dodağında,
Sevgini yatağında boğmadın ki...

Qadınsan:
batmandan ağır olmalısən,
qulağı sağır olmalısən...

*Sən mənim canımsan. (Talış dilində)

İncə,
zərif,
mehriban...
amma, fəqir olmalısan.
Sən heç yaşamadın ki...
Min acının ağrısını,
min ağrının acısını,
sən heç daşımadın ki...

Yaşa, yaşadıım oğlan!
Bəxtəvər başına!
Sən qadın doğulmadın ki!..

2013

SƏN MƏNİ İTİRDİN

Sən məni itirdin, mənsə illəri,
Ağla həsrətimlə, döz həsrətimlə.
Çıxarıb yoluna tale kimləri?
Barış, yaşayaraq öz qismətinlə.

Dolaşmaq salıbmış Tanrı bəxtləri,
Tanrının səhvindən biz görüşmüşük.
Alında yazıbmış ayrı bəxtləri,
Tanrı ayılınca oda düşmüşük.

Demə: “dəlilliklər gözünü tutar,
Könlünü dağlayar, özünü tutar”.
Onlar “dərd yüküdür” – istəsən apar.
Məni bu dərdlərin əlindən qurtar.

Günahkar axtarma, nə gərək, gülüm,
Vədəsiz sevginin özü günahmış.
Ayrılıq gələndə sevinər zülüm,
Dünya başdan-başa, düzü, günahmış.

Sən məni itirdin, mənsə illəri,
Nə gərək nəfəsin dikəlsin aha.
Özünü çox üzmə, qəmlə inləyib,
Sən Allah, batırma məni günaha.

Sənə qəribə gəlməsin...
Mən də gənc olmuşam.

Tonqalda yanan yaş odunların
sızıldayıb,
ah-uf etməsi,
ömrünü uzatması üçündür.

Kösövlərdən qopan
közləri,
kömürləri də
görmüsən , yəqin...

Dedim axı,
Mən heç vaxt
səndən küsmürəm.
Küsə bilmirəm.
Heç cəhd də yadıma düşmür.

Quru oduncaqlar
odu çox sevır.
Ən kiçik qığılıcımdan
odlanmağımı
anlamalısan.

Qırılıram,
Kösüvlənib
kömürləşirəm.

Noyabr, 2012.

Sənədək mövcuddum, sənlə yaşadım,
Qismət deyiləndən qaçmaq olarmı?
Yaralı könlümə həsrətin yarıdır,
Bəxtin qırx qıfılın açmaq olarmı?

Bir nənə qurşağı gözümü tutdu,
Duymadan özümü odlara atdım.
Ayrılıq dünyanı mənə gor etdi,
Məsum sevgimizi yadlara satdım.

Ürək: "getmə" – dedi, ağılsa: "yürü",
İndi xatirələr yıxır evimi.
Nə qaça bilirəm özümdən, nə də,
ölüm gəlir, Haqqın fərmanı kimi.

2001

SƏNSİZ YAŞAMAQ

*B.Əşrəfovun ifasında bir mahnını
dinləyərkən.*

Sənsiz geniş dünya dar gəlir mənə,
Sənsiz yaşamaq da ar gəlir mənə.
Tale qismətimi alıb tərkinə,
Səyirdir ayrılıq zülmünə sarı.

Sevincim bir teldən asılı imiş,
Bəxtimin qıfılı çox paslı imiş.
Bunu duymuş demək, qəlb yaslı imiş.
İndi həmdəməmdi gözümlün barı.

Bir dünya səadət vermişdi Tanrı,
Nəfsəmi tuş gəldi, nəzərimi çaldı?
Xatirən yollara boylana qaldı,
Gözümə yığmışam indi yolları.

2001

SON PƏNAH...

Onsuz yaşayammırdı,
yaşamırdı da.

Onsuz,
yağışda islanmaq belə
ar gəlirdi yaşamına.

Uğruna öləcək
bir yarpağa belə qıymasa da
özünüedamı,
Dünyanın dağılmasını istəyirdi,
dünyasının dağılmaması üçün.

Dəniz sahili idi xatirələri.
Ləpədüyən anılarını
dalğalar döyəcələyirdi.
Qumlar isti əlləri,
Sahil daşları ayaqları,
beli,
üzü,
dodaqları...
ehh...
bütün bədən üzvləri idi.
Qağayı səsləri idi gülüşləri.

Tez-tez yuxusuna gələn
“qağayı səslərini” eşitməkçün
yoluna
ulduzları düzməyə hazırıydı.
Birgə baxdıqları göy üzündən də
sızıldı damırdı.

Saçlarını unudammırdı.
Ondan xəbərsiz
balınca,
çarpayıya,
güzgü önünə tökülən tellərini
toplayıb
müqəddəs talisman kimi saxlayırdı.
İllər
“ilmələr” sözünü xatırladırdı ona.
Hörülən deyil,
sökülən ilmələri...

Qəfildən
paylanço olmaq keçdi ürəyindən,
ən böyük nisgili,
qəhəri,
paylanço sifəti ilə gizlətmək,

Ağlanılacaq halına
gülünəcək don geydirmək istəyi
çiçəkləyirdi
son ümid kimi.
Ümidlər daha sədaqətli idi,
ümidlər son pənahı.

Aprel, 2015

Allah şahid ki, acın acımdır.

SOMALI ÇOCUĞA

Kömüre çocuklukdan nifret ederim.

Ey babasını Maden kazasında,
siyah kömürün zehirli havasında kayb edən
ÇOCUQ!
bilirmisin,
ben de babamı kömürden dolayı kayb
etdim...

Allah şahid ki, ACIN ACIMDIR.
Allah şahid ki, yeniden yetim kaldım.

Çocuqları
buzlu kışın soyuk rüzgarlarından ısınsın
diye,
kömür almağa gidən babam,
parasını - ruhuyla ödemişdi.

Babamdan sonra
Annem – donmayaq, hasta olamayaq diye,
her defa kömür sobasını yaktıkca,
Bana öyle gelirdi ki,

Sobada yanan kömür deyil de,
Babamın alışan ruhudur.

Kömüre çocuklukdan nifret ederim.
ben de babamı kömürden dolayı kayb
etdim...
Allah şahid ki, yeniden yetim kaldım.

May, 2014

Taleyim teldən asılı,
tel tavandan...

Taleyin gərdişinə,
gəlişinə,
gedişinə dözüümüm çox.
Təkcə,
sənin inamsızlığına tabım yox!

Bir gün
tapacaqlar bədənimi,
taleyimin asıldığı yerdən –
yellənçək qurulanda.
Ayağı yerdən,
əli Allahın ətəyindən üzülü.

Dodaqlarımda
innabı günəşin təbəssümü–
“əlvida” rəngində.
Və bir də,
deyimi dil yandıran
“haqqını halal et” – kəlməsi–
“Yetim -Segah”ın ahəngində.

2013

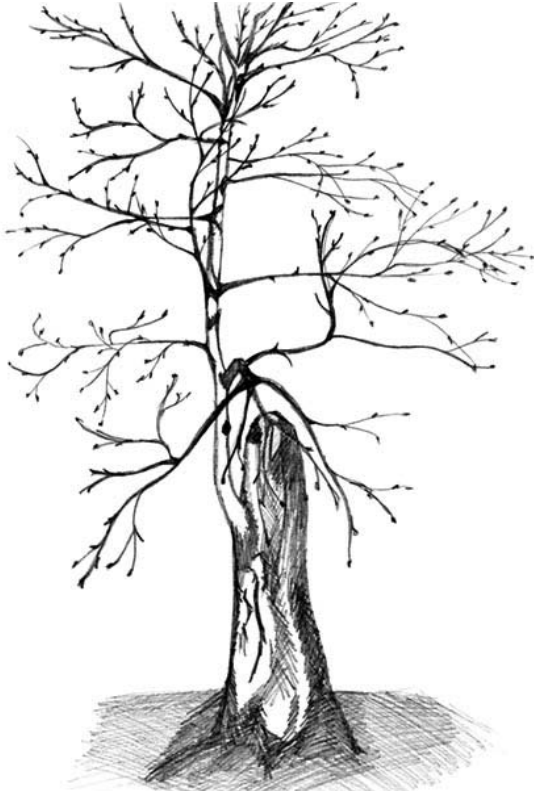
TANRIM HEY!

Zalım fələk yaman durdu qəsdimə,
Talan oldu sevgi adlı varım, hey!
Qismət adlı tufan qopdu üstümə,
Peymanıma necə yetim, varım, hey!

Sıldırımlar kəsib yolu, aranı,
Kormuş hamı, görən yox ağ, qaranı.
Göz yaşlarım bağışlamır Aranı,
Nalə çəkir: "de, neyləyim, yarım, hey?!"

" Dəli olduq", "ağıllılar" gözündə,
Nələr yoxdu, bizdə "dəli" sözündə...
Qurtarsaydım bircə qaçıb özümdən,
Min yol sənə şükr edərdim, Tanrım, Hey!

2001

*Bir budaq kəsildə
sürətlə böyüyür digərləri.
Həyat bizi budayır.*

TANRININ YARATDIĞI HEKAYƏ

Yaratdığı min ağacın içində
birini də artırdı Tanrı.

Yavaş-yavaş kök saldı quru səhrada Ağac.
Qasırğalara sinə gərdi...
Günəşə boylandı.

Qol-budağının altında sərinlənənlər,
barından bəhrələnənlər –
bir udum suyu
çox gördülər köklərinə.

Rəhmi gəldi Tanrının yaratdığına,
yağışını bol,
torpağını münbit etdi...

Bu, “insan” deyilənlər
əvvəl “mənimdir” -deyə hasara aldılar,
sonra qanadlarını qırıb
şəkilləri üçün çərçivə düzəldilər.
Kimsə eşitmədi
qolsuz gövdənin sızıltısını.

Bir gün
unudulacaq Tanrının hekayəsi.
Xatırlamaz insanlar,
səhra belə,
Tanrı belə...

Dekabr, 2014

Günay Səmə Şiroan ♦ Tanrının hekayəsi

*Yağış olmaq istəyirsən?
Ürəyimə yağ onda...*

YAĞIŞ OLMAQ İSTƏYİRSƏN

Yağış olmaq istəyirsən?–
Ürəyimə yağ onda.
Bəlkə yuyula
illərin
könlümə yığdığı
məhəməti.
Yüngülləşə
günlərimi qurudan güllərin
məhəməti.

Az yürümədik səninlə
yağmurlu yollarda.
gah doluya düşdük,
gah da çiskinə.

İndi
yuxusuzam,
məhəmətin qollarında.

Çətirsizəm...
Yağış üstümə yağır, üstümə.

Yağış olmaq istəyirsən?-
Ötən günlərin xətrinə
qoyma tamarzı ətrinə,
küçəmizə səpələn.
Hə... vəfalım,
ürəyimə, ürəyimə,
ələn, ələn, ələn...

2011

Günay Səma Şiroan ♦ Tanrınnın hekayəsi

Yanmış əski parçası görmüsən? –
Qaralsa da,
bütöv görünür.
Kimsə,
nəsə toxunsa,
dağılıb
külə dönər.

Sənsiz,
mən də
yanmış
əski parçası kimiyəm.
Dəymə mənə, dəymə,
Qurbanın olum!

Noyabr, 2012.

YENƏ

Yenə ayrılığın qəmi yetişdi,
Vüsalın könlümdən kəsib, incidi.
Yenə xatirələr xəyala düşdü,
Nağıllar ömrümü kəsib, incidir.

Yenə xoş günümün payızı gəldi,
Soldu sevincimin yaşıl yarpağı.
Yenə də qəmlərim üzümə güldü,
Qəlb qara geyinib söylədi ağı.

Könül xəstə yatır, vüsal can üstə,
Ölüm yatağıma niyə gəlmədin?
Arzumun ümidi axır nəfəsdə,
Möhtacdı qayğına niyə gəlmədin?

Xəyal aləminə yüyürürəm mən,
Gah ayağı yalın tələm-tələsik.
Arzudan səhnələr qururam, həmən,
Şirin yaddaş udur göz, birnəfəslik,

Nə yaxşı güman var, ümid, inam var,
Yoxsa, bu ağrını ötməkmi olar ?
Dərdin meydanına çıxan sinəm var,
İnadsız murada yetməkmi olar?

Sən də qov, ayrılıq dumanını qov,
Biz ki, bu qonağı çağırمامışıq.
Qov, o qolumuza vurmada buxov,
İtsin gözümüzdən hicranqarışıq.

2001.

YÜZ İL QABAĞIN SÖHBƏTİ

- Daha bir söz...
- Buyur!
- Mən səni çox sevirəm.
- Bu dörd söz oldu...
- Mən bir kitab danışdım.
- Mən dörd kitab oxudum.

2015

Günay Səma Şiroan ♦ Tanrının hekayəsi

HOKKULAR

Adını yazmışam
mehrab yerinə,
Məbəddir qəlbim.

Al qızılgüllər idi
xeyallarımız.
Ax, bu sarı çiçəklər...

Ayrılıqdan öc alacam –
Saçlarımı boyadacam,
gözlərinin rəngində.

Bir budaq kəsiləndə,
sürətlə böyüyür digərləri.
Həyat bizi budayır.

Boylana bilmir
ömür ötən günlərə.
Əlvida, bahar!

Çiçək qoxulu yaylıq var
xatirələrimin əlində,
arada göz yaşlarını silirəm.

Dualarımız
çatırdı Tanrılara.
Ax, tanrıçalar...

Eşqimi yazdım
tikanlı yarpaq üstünə
Günəş susdu.

Qıpqırmızıdı
göy üzü – qan dənizi.
...Boğulur Günəş.

Sənin çiçəkləməyən nar sevdan
Mənim
suda batmayan ambur* eşqimdir.

Sizə güvəndiyim dağlar,
Ruhunuzu tozlu şəhərin kirli
havası qarardı...
...daş yağır.

Şəhərin asma aynəbəndləri,
üz-üzə dayanmışdılar.
“Bənövşə bəndə düşə” oynayacaqlarmış
kimi.

Tanıyardı ayaq səslərimizi
ağzıgöyçək söydülər.
Pıçılarda yarpaqları.

*Suda batmayan yeganə ağac. “Dəmirəğac” da adlandırılır.

Yağışla öpüşən
torpaq qoxuyardın,
Ətrinə susadım.

Yayın istisi...
Tərpənmir bir yarpaq da.
...titrəyir qəlbim.

Yelləncək qurmuşam
sənli günlərimə,
Xatirələr yellənir.

Zaman zolaqlarına bürünmüş
Yer kürəsi,
Tale ilahələrinin nəğmələriylə.

2015

MÜƏLLİFDƏN

Hörmətli Oxucu!

Başlanğıcını Ruhdan götürən Ulu Sözün qüdrətinə güvənib könül duyğularım ilə yenidən görüşünü zə gəldim. Ömrün istisi, soyuğu, kədəri-sevinci, enişi-yoxuşu qəlbə enəndə özümlə danışırım. Xəlq buna ŞEİR deyir. Mən "məktub" adlandırırım: Özümə, Sizə, keçmişə, gələcəyə məktub...

Bu yazıların çəkingən bir uşağa bənzədiyini müşahidə etmisiniz yəqin. Bir az sadələvh, bir az ərköyün... Bəzən də başqa bir dünyanın adamının fikirləri kimi... Hərdən özümə də elə gəlir ki, bu sözlərin müəllifi mən deyiləm. Amma səbr edib axıradək oxuduğunuz üçün, burada qadın taleyinin ağırlığını daşımağın çətinliyini, ədalətsizliyə, haqsızlığa üsyankarlığı, məsum sevgini, min ilin

*qəribliyini bir ürəkdə gəzdirən
"çəkingən kənd uşağını" səmimi qəbul
etdiyinizə ümidliyəm.*

*Ömür ağacınının yarpaqları
saraldıqca, söz qarşısında məsuliyyət
də artır. Bu baxımdan, Siz əlinizdə
tutduğunuz kitabı vərəqlədikcə, mən
ürək çirpintisi ilə: – "burada özünü
tapdımı?", "ruhunu oxşayan musiqi
parçasına rastladımı?" – deyə
həyəcanlanmışam.*

*Duyğu süfrəmizdən heç kimin
mənəvi qidasız qayıtmasını
istəmədiyimizdən, kitabı tərtib
edərkən müxtəlif zövqlü, müxtəlif
sosial, ictimai təbəqəli oxucuların
tələbatını da nəzərə aldım. Tələbkar
oxucuların bizi başa düşəcəyinə
ümidliyik.*

*Bircə şeirimiz, bircə misramız belə
oxucumuzun zövqünü oxşaya
bilmişsə, bizi həmin şeirə, həmin mis-
raya bağışlasın!*

Allah amanında!

MÜNDƏRİCAT

Söz haqqında söz.....	3
Atama ad günü təbriki.....	14
Bir ovuc kül.....	18
Bu bayramda	19
Dağ çiyinlərində	21
Dəli-dolu dalğalarının	23
Dəli külək.....	25
Dəniz getmir gözümdən	27
Doğma ana qucağına həsrət	29
Doğmalaşdıq	30
Dünən, bu gün, sabah.....	31
Əbədi yolçuluğa hazırlaşır nənəm – dedilər.....	33
Əl ağacları	36
Havadada	39
Həyatı yazılmamış roman	40
Güman etdim günahını anladın	41

“Günün birində məni xatırlayacaqsan” – deyənlər.....	42
İllərcə	43
Kəbutər ba kəbutər.....	45
Qanadlı qəlbim.....	50
Qərəzdə suçladı haqq iradəmi.....	51
Quşlar civildəşir.....	53
Mən.	54
Məni sən yaratdın.....	55
Məzarlığa od düşmüşdü	56
Muncuq-muncuq	60
Neynək	61
Nərd, babam və xərçəng.....	62
35 il	64
Ömür saatının əqrəbləri.....	67
Ötüb keçməz	68
Pıçıltıya sığışan	69
Sahib üçün.....	70
Səhərlər Günəşlə oyanar	71
Sələmçiyə bənzəyirsən, bəzən.....	73

Sən qadın doğulmadın ki	75
Sən məni itirdin	77
Sənə qərribə gəlməsin	78
Sənədən mövcuddum, sənə yaşadım.....	80
Sənsiz yaşamaq	81
Sən pənah	82
Somalı çocuğa	86
Taleyim teldən asılı.	88
Tanrım hey	89
Tanrının yaratdığı hekayə.....	91
Yağış olmaq istəyirsən	94
Yanmış əski parçası görmüsən	96
Yenə.....	97
Yüz il qabağın söhbəti.....	99
Hokkular.....	100
Muəllifdən	105

Günay Səmə Şirvan

1978-ci ildə Ucar rayonunda anadan olmuşdur. Filoloji təhsillidir. Ədəbi-bədii, elmi, publisistik yazılarıyla Respublika mətbuatında, sosial şəbəkələrdə müntəzəm çıxışlar edir. Bu kitab şairin oxucularla ikinci görüşüdür.

*Çapa imzalanmış 05.08.2015,
formatı 70x100 1/32, fiziki ç.v 3,5
ofset kağızı, Times qarnitur,
sifariş K39. Sayı 500*

Kitab

«APASTROF»

(E-mail: akif0706@mail.ru/050(055)-313-07-06)

nəşriyyatında nəşrə hazırlanmış

və

ofset üsulu ilə çap olunmuşdur.